Seal sündis nende inimestele midagi iseäralist asja.

Ühel suwi-homikul, kui naene ukse lahti tegi ja lähedast toidupoest homikuks piima ja leiba tuua tahtis, kuulis tema ühe weike lapse waikit kaebamist, pööras ennast selle heale poole ja nägi üht nartsudest kimpu läwe peal maas, kust lapse heal wälja kostis. Tema wõttis kimbu üles ja otse kui teadmata ema-tundmuse wõimul, kiigutas tema last käte peal, kunni waikis ja kimbust kaks suurt wesist silma wõera kiigutaja peale waatasiwad. Sadulsepa naene raputas imestatud pead ja ei leidnud muud nõuu, kui wahtijat lapsukest uueste käte peal kiigutada. Järsku tuli temale tema tallitus meele. Last wasta rinda muljudes ruttas tema poodi, laskis omale kahewõrra piima potti kallata ja läks koju tagasi.

Tema mees magas weel. Ruttu pani tema lapse oma woodisse, tegi tuld ja soojendas piima, mida laps isuga järges wälja jõi ja siis sügawast magama uinus. Naene jäi woodi juure seisma ja wahtis magaja lapse peale. Tema ei saanud õiete aru, mis juhtunud oli: miks tema seda last maast üles wõtnud, kellega temal ühtigi tegemist ei olnud, miks teda käte peal kiigutanud ja oma woodisse pannud. Kõige selle põhjust ei wõinud tema leida, wahtis aga ikka lapse peale, kuida

tema weiked käed ja sumurgad unes liikusiwad. Mõtteta seisis tema seal, kunni mees ennast liigutas. Siis läks tema woodi juurest ära ja tallitas sõna lausumata oma asju.

Kui mees üles oli tõusnud, langes tema silm kohe lapse peale.

„Mis see seal on?“ hüüdis sadulsepp.

„See oli läwe peal maas, kui mina ukse lahti tegin,“ wastas naene, mehe peale waatamata.

„Ja Sina pidid teda kohe seia tassima? Wälja temaga!“

„Mina teen aga omad asjad siin walmis.“

Sadulsepp urises üht needmist oma ette ja sellega oli abielu-rahwa homiku-jutt otsas. Naene tallitas tule-aseme kallal ja waatas wahešt lahtlase silmaga lapse poole, kes rahuga uinus, nagu ingliteš kiigutatud. Mees pani ennast riidesse, tallitas oma töölaua kallal ja istus siis jälle maha, kohwi jooma, mida naene sõna lausumata tema ette pani. Wähe aea pärast tõusis tema üles ja läks ukseš wälja.

Kui tema tagasi tuli, wõis tund aega mööda läinud olla. Naene oli tuast ära läinud, keegi ei olnud seal, kui sadulsepp ja laps üksi.

„Seal se wänts ju weel on!“ ütles tema walju healega, oma naese woodist mööda minnes; aga selsamal silmapigul jäi tema seisma. Laps